

[Godskesen.]

hinanden. Selvfølgelig maa Forudsætningen være, at de ikke har nogen Bevilling; hvis de har faaet Bevilling, er det hele Forhold legaliseret, saa kan de gifte sig, og saa kan der naturligvis heller ikke være noget strafbart i, at de har legemlig Omgang. Udvalget har ment det rigtigt at have en saadan Bestemmelse. Naar de paagældende ikke har faaet Dispensation til at gifte sig, vil det sige, at deres Ægteskab er forbudt. Og hvorfor er det forbudt? Naturligvis fordi man mener, at den Kønsforbindelse, som Ægteskabet omfatter, er utilladelig, og hvis de alligevel gifter sig, kan de blive straffet. Nu har Udvalget ment, at naar Forholdet var saaledes med Hensyn til Ægteskab, var der noget urimeligt i, at de paagældende ganske straffrit, og uden at man gjorde dem noget, kunde indgaa en Kønsforbindelse udenfor Ægteskab. Naar man skrider ind mod Kønsforbindelse i Ægteskab, synes det, at Kønsforbindelsen udenfor Ægteskab lige saa vel maa egne sig til Indgriben, og man vil endogsaa kunne sige, at der var noget utiltalende i, om Lovgiverne til de paagældende sagde: Ja, I maa ikke gifte jer, men hvis I vil leve paa Polsk uden Ægteskab, er der ikke noget i Vejen. Udvalget har derfor efter endt Arbejde ment det rigtigt at indføre en Straffebestemmelse, og den højtærede Minister har sluttet sig dertil. Det hører jo ikke til de grove Forbrydelser, og det er derfor bestemt, at hvis Forholdet er, som jeg nu nævnte, er Straffen kun Bøde.

Jeg beder saa de ærede Medlemmer se paa Ændringsforslag Nr. 75. Det gaar ud paa at slette Bestemmelsen om Strafbortfald ved Medlidenhedsdrab. Ogsaa dette Spørgsmaal har været diskuteret tidligere. Nu ser Udvalget i Almindelighed og jeg i Særdeleshed meget vel, at det ofte kan være saaledes, at der ligger endogsaa anerkendelsesværdige Motiver til Grund, naar en Person dræber en af sine allernærmeste og kæreste for at fritage ham for Lidelser, store, uundgaelige Lidelser, som dog til sidst maa ende med Døden. I de Tilfælde, som har foreligget, har det ogsaa i Almindelighed været de allernærmeste, som for at hjælpe den paagældende syge over de sidste kvalfulde Timer efter hans Begæring har dræbt ham, skudt ham med en Revolver gennem Hovedet eller givet ham Gift, eller hvad det nu ellers kan være. Man erkender altsaa, at Forholdet kan være saaledes, at de Motiver, der bevæger den handlende, ingenlunde er umoralske, men man har anset det for betænkeligt overhovedet at fritage for Straf, thi Forholdet er dog ikke i alle Tilfælde saaledes,

at man kan være sikker paa, at der ikke er noget, man bør tage fat paa. Det er betænkeligt saadan helt at slappe Statsmagtens Tag med Hensyn til Beskyttelse af Mennekkeliv. Der kan altsaa tænkes ganske enkelte Tilfælde, hvor en Person straffes for noget, som han har gjort efter sin Samvittigheds Bud, altsaa ingenlunde af ond Hensigt, men tværtimod af en god Hensigt, men man maa jo somme Tider lide lidt for sin Overbevisning, og det er heller ikke ukendt indenfor Straffelovgivningens Omraade, at Moral og Ret kan komme noget i Strid med hinanden, at altsaa den, der handler efter sin Samvittighed, kommer i Strid med Retten og derfor maa betale noget vist med sin Person for at kunne følge sin Samvittigheds Bud. Han maa altsaa finde sig i at blive underkastet en Straf — som naturligvis vil blive mild og efter Omstændighederne kan bortfalde ved Benaadning —, fordi han har indladt sig paa dette, som i Almindelighed er utilladeligt, og som kun af ganske særlige Grunde kan siges at være moralsk forsvarligt for ham og hans Samvittighed.

Vi kommer dernæst til Ændringsforslagene Nr. 77—79, der gaar ud paa at skærpe Straffen for Fosterdrab. Der vil jeg særlig henlede Opmærksomheden paa Ændringsforslag Nr. 79, der gaar ud paa at forlænge Forældelsesfristen for Paatale af Fosterdrab fra 1 til 2 Aar. Allerede ved første Behandling var dette Punkt Genstand for Omtale, og det blev da fremhævet, at man maa erkende, at der ofte er Grund til at tage meget mildt paa den Kvinde, som dræber sit Foster. Men hvis Forholdet er det, at man alligevel finder, at det, hun har gjort, er og bør være strafbart, vilde det være urimeligt, at Straffen skulde forældes i Løbet af saa kort Tid som et Aar. Man har derfor stillet Forslag om at forlænge Forældelsestiden til 2 Aar. Jeg gør opmærksom paa, at 2 Aar er den korteste Forældelsesfrist, som Loven i øvrigt har. Det fremgaar af § 93, som bestemmer, at for de mindste Forbrydelser er Forældelsesfristen 2 Aar. Naar Forældelsesfristen for Fosterdrab, skønt Straffen herfor kan blive større end den, der er Tale om i § 93, sættes til 2 Aar, forekommer det mig, at man har strakt sig saa langt, som man paa nogen Maade kan.

Under Nr. 81 er der stillet Forslag om en særlig Bestemmelse angaaende uforsvarlig Omgang ved Barnefødsel, idet man har ment, at de Bestemmelser, der gives om Straf for den, der efterlader en anden i hjælpeløs Stilling, ikke er tilstrækkelige i dette Tilfælde, men at man trænger til en